

Pachatelé se snaží za každou cenu zakrýt stopy, které vedou k jejich dávným zločinům. Na ostří nože balancuje i policejní psycholog Sebastian Bergman, bojující o svou dceru. Kdo zaplatí vyšší cenu?

Hrob v horách

Od scenáristy
úspěšného
seriálu *Most*

ROSENFELDT HJORTH & ROSEN

ROSENFELDT HJORTH & ROSEN
ROSENFELDT HJORTH & ROSEN

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

MICHAEL HJORTH & HANS ROSENFELDT

Hrob v horách

Hrob v horách

BRNO 2015

**MICHAEL HJORTH
& HANS ROSENFELDT**

Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt

Fjällgraven

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2012

First published by Norstedts, Sweden, in 2012

Published by agreement with Norstedts Agency

Translation © Petra Hesová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-976-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-977-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-978-7 (Formát MobiPocket)

Tentokrát si říkala Patricia.

Patricia Welltonová.

Nová města, nová jména.

To bylo vždycky ze začátku to nejtěžší — zareagovat, když na ni zavolala recepční v hotelu nebo řidič taxíku.

Jenže to bylo dřív. Teď se do svého nového jména vpravila, hned jak do ruky dostala průkaz totožnosti. Během této cesty ji oslovila jménem jen jedna jediná osoba: pronajímatel aut v Östersundu, který jí přišel sdělit, že objednaný vůz je ukli-zen a připraven na cestu.

Přistála včas, ve středu, těsně po páté hodině odpoledne, a do centra Stockholmu se dopravila arlandskou vlakovou linkou. Ve švédské metropoli byla poprvé, ale svou návštěvu omezila na výpravu do přilehlé restaurace, kde si objednala časnou a nijak nápaditou večeři.

Chvilí před devátou nastoupila do nočního vlaku, který ji měl dovézt do Östersundu. Zamluvila si pro sebe celé kupé v lůžkovém voze. Ne kvůli tomu, aby se jí někdo nedostal na kobytku. Byla si jistá, že k tomu nedojde, bez ohledu na to, jaké množství lidí udá policii a úřadům její popis. Nera-da však spávala ve společnosti cizích lidí. Nikdy se jí to nezamlouvalo.

Ani zamlada, když jezdila s volejbalovým týmem po turnajích.

Ani při studiích, ať už na základně či v terénu.

Ne během mise.

Když vlak vyjel ze stanice, zamířila do bistra, kde si koupila mini lahev bílého a sáček arašídů, a potom se usadila v kupé s knížkou Poznám, co si doopravdy myslíte. Byla to

novinka s poněkud bizarním podtitulem: Vyznejte se v řeči těla jako právníci. Žena, která se pro tuto chvíli jmenovala Patricia Welltonová, nevěděla, zda právě advokáti se mohou pyšnit zvláštní schopností číst řeč těla. Sama na žádného právníka, který by v tomto ohledu vynikal, nenarazila, ale kniha byla alespoň stručná a zábavná, když už ne poučná. Těsně po jedné ráno se Patricia zachumlala do bílého povlečení a zhasla.

Pět hodin nato se ocitla v Östersundu a optala se tam na cestu. Nejdřív však zamířila do hotelu, kde si dopřála dlouhou snídani. Teprve potom se vydala do půjčovny aut pro objednané vozidlo. Musela na něj čekat, a tak jí zaměstnanci půjčovny nabídli šálek kávy z automatu. Vůz právě uklízeli a prohlíželi.

Nová šedivá Toyota Avensis.

Po zhruba sto kilometrech dorazila do Åre. Celou cestu držovala povolenou rychlost. Bylo zbytečné riskovat pokutu, ačkoli ani ta by v zásadě nic nezměnila. Podle toho, co Patricia slyšela, nemají švédští policisté ve zvyku prohlížet auto a jeho zavazadlový prostor při drobném přestupku, možná k tomu dokonce nemají ani pravomoc. Ale jestli by něco dokázalo její misi zdramatizovat, pak by to bylo odhalení, že je ozbrojena. Oprávnění pohybovat se po Švédsku se zbraní neměla. Kdyby objevili její Berettu M9, začali by pátrat po informacích a přišli by na to, že Patricia Welltonová neexistuje nikde jinde než jen tady a teď. Když vjížděla kolem zelenajících se lyžařských svahů do městečka, které se rozkládalo na úbočí nad jezerem, dala pro jistotu nohu z plynu.

Ve městě zastavila, aby se krátce prošla. Nazdařbůh si vybrala restauraci, kde se chtěla naobědvat, a objednala si panini a colu light. Při jídle si prohlížela mapu. Ještě se bude nějakých padesát kilometrů držet na silnici E14, potom odbočí a auto tam nechá stát. Poté ji čeká asi dvacet kilometrů běhu. Pohlédla na hodinky. Pokud bude počítat tři hodiny na cestu tam, hodinku na úklid, další dvě na cestu k autu, hlášení...

Bude v Trondheimu včas, aby stihla let do Osla, a v pátek bude doma.

Po procházce v Åre znovu usedla do auta a pokračovala směrem na západ. Ačkoli jí její zaměstnání už zavedlo na spoustu míst, s podobnou krajinou se ještě nikdy nesetkala. Pozorovala měkoučké oblíny kopců, jasně patrnou hranici lesa a sluneční paprsky tříštící se o hladinu jezera v rozlehlém údolí, které měla před sebou. Cítila, že by jí tu mohlo být dobře. V osamění. V tichu. Na čerstvém vzduchu. Pomyslela si, že by si tu mohla pronajmout nějakou opuštěnou chaloupku a chodit na dlouhé procházky. Rybařit. Zažít letní světlo a na podzim si po večerech číst u krbu.

Tak třeba jindy.

Pravděpodobně nikdy.

Když míjela ceduli s nápisem Rundhögen doleva, odbočila a silnici E14 nechala za zády. Potom zaparkovala vypůjčené auto, hodila si na záda batoh, vzala si turistickou mapu zdejších hor a rozběhla se.

Zastavila se o sto dvaadvacet minut později. Lehce zadýchaná, ale ne unavená. Ani zdaleka neběžela naplno. Posadila se na úbočí kopce, napila se vody a dech se jí přitom ihned zklidnil. Potom vzala dalekohled a zahleděla se k dřevěnému domku asi tři sta metrů od ní. Věděla, že je na správném místě. Vypadalo naprosto stejně jako na fotografii, kterou obdržela od svého zdroje.

Dnes by nejspíš takovou chatku na úpatí hory — tam, kde stála — nikdo nepovolil, ale Patricii bylo řečeno, že ten domek postavili ve třicátých letech. Nějaký ředitel, který měl dobré vztahy s královským dvorem, zřejmě potřeboval místo, kde by se mohl během svých loveckých výprav ohřát. A upřímně řečeno, ta budka se dala jen těžko označit za dům, šlo sotva o chatičku. Kolik může mít? pomyslela si. Osmnáct metrů čtverečních? Dvacet? Chatka měla roubené stěny, malá okénka a na dehtové střeše maličký komín. Na kratší straně byly

dveře, k nimž vedly dva schůdky. Asi deset metrů od chatky se tyčila další, menší bouda, rozdělená na dvě části. Polovina byla opatřena dveřmi, dle Patriciina odhadu to byla latrína, a druhá polovina dveře neměla. Před boudou stál špalek na štípaní dřeva, takže se nejspíš jednalo o kůlnu.

Za zelenou sítí proti komárům se něco pohnulo. Je tady.

Patricia odložila dalekohled, znovu sáhla do batohu a vytáhla berettu. Rychlými, navyklými pohyby na ni přišroubovala tlumič. Potom vstala, schovala zbraň do všité kapsy, kterou měla v bundě právě pro tyto účely, hodila si batoh na záda a znovu vyrazila. Tu a tam se přes rameno ohlédla, ale nikde žádný pohyb nezaznamenala. Chatka se nacházela nedaleko kamenité turistické stezky a koncem října se to tu výletníky zrovna nehemžilo. Od chvíle, kdy zaparkovala, potkala jen dva lidi.

Když jí k cíli zbývalo necelých padesát metrů, vytáhla pistoli z kapsy a nesla ji volně podél těla. Zvažovala možnosti. Zaklepat, počkat, až dotyčný otevře, a potom zahájit palbu. Nebo vycházet z toho, že chatka není zamčená, vstoupit dovnitř a překvapit ho. Rozhodla se pro první možnost, když vtom se dveře od domu otevřely. Patricia na vteřinku zkameněla, ale potom si bleskurychle dřepěla. Na schodech se objevil muž kolem čtyřicítky. Byli na otevřeném prostranství. Nebylo kde se schovat. Nejlepší, co teď mohla udělat, bylo zůstat klidně sedět. Pohyb by mohl upoutat jeho pozornost. Patricia sevřela pistoli pevněji. Pokud si jí všimne, stihne se vztyčit a zastřelit ho, než stačí utéct. Je to něco málo přes čtyřicet metrů. Rozhodně by se trefila, nejspíš by ho i zabila, ale tak to nechtěla. Kdyby ho jen postřelila, mohl by se dostat zpátky do chalupy. A tam může mít zbraň. Jestli si jí teď všimne, všechno se pořádně zkomplikuje.

Ale on si jí nevšiml. Zavřel dveře, sešel dva schůdky, zabočil doprava a vydal se k dřevníku. Viděla, jak bere sekeru, která vlezla ve špalku, a začíná štípat dříví.

Pomaloučku se vzpřímila, udělala pár kroků doprava, aby byla v zákrytu domu pro případ, že by muž svou práci přerušil, narovнала se a potom přelétla pohledem nádhernou krajinu.

Sekera. Můžou z ní pramenit potíže? Nejspíš ne. Když půjde všechno podle plánu, muž si ani nestihne uvědomit hrozbu, natož vyrazit proti ní se zbraní pro boj zblízka, jakou sekera je.

U domku se Patricia zastavila, vydechla, dopřála si několik vteřin soustředění a potom zamířila za roh.

Muž vypadal přinejmenším zaraženě, že ji tam vidí. Prošel jakousi větou, v níž tušila otázku, kdo je, případně co pohledává tady, uprostřed jämtlandských hor, a zda jí může s něčím pomoci.

Nebylo to k ničemu.

Švédsky neuměla a on žádnou odpověď neměl dostat.

Pistole s tlumičem jedenkrát vyštěkla.

Muž vmžiku strnul v pohybu, jako kdyby někdo tlačítkem pozastavil film. Pak mu sekera vypadla z ruky, kolena se podlomila doleva a tělo se poroučelo vpravo. Když těch osmdesát kilo dopadlo na zem, ozvalo se přidušené žuchnutí. Ležel na zemi, téměř ve stabilizované poloze, jako by ho tam tak někdo pohodil. Mrtvý, s dírou v srdci.

Žena udělala několik kroků k mrtvole, rozkročila se nad ni a s klidem zamířila muži na hlavu. Vystřelila jednu ránu do spánku, tři centimetry od levého oka. Věděla, že je po smrti, a přesto vypálila do lebky další kulku, blízko té první.

Pak si dala berettu do kapsy a uvažovala, zda má s krví na zemi něco udělat, nebo má nechat přírodu, ať si s tím poradí sama. I kdyby mrtvého někdo postrádal — a věděla, že on někomu chybět bude — a vydal se ho k té horské chatičce hledat, tělo nikdy neobjeví. Krev by naznačovala, že se muži něco přihodilo, ale to je všechno. Ačkoli budou myslet na nejhorší, jejich podezření se nikdy nepotvrdí. Muž se jednou provždy vypaří.

„Tatí?“

Patricia se pootočila a přitom znovu sáhla po pistoli. Hlavou jí bleskla jediná myšlenka.

Děti? Tady žádné děti být nemají!

Trochu se chvěl. Hlava a ramena se mu třásly. Zvláštní, říkal si, protože sen a pohyb nešly dohromady. Sní vůbec? Rozhodně se mu nezdálo to, co obvykle. Žádná ručička, kterou by svíral ve své. Ani nemilosrdně se přibližující hukot a dunění. Žádný vířící chaos. Ale musel to být sen, protože někdo volal jeho jméno.

Sebastiane.

Jenže pokud sní, čímž si vůbec nebyl jistý, tak tam je sám. Osamocený ve tmě.

Když však rozlepil víčka, hleděl do očí někomu jinému. Ty oči byly modré. Dívaly se zpoza černé kštiny, která byla nakrátko ostríhaná a rozčuchaná. Pod očima byl drobný rovný nos a rty roztažené v úsměvu.

„Dobré ráno. Promiň, ale chtěla jsem tě vzbudit, než budu muset jít.“

Sebastian se s trochou námahy vzepřel na loktech. Žena, která ho probudila, se zdála být s výsledkem svého snažení spokojená a poodešla k druhému konci postele. Stoupala si před velké zrcadlo a nasazovala si náušnice, které vzala z poličky vedle na stěně.

Spánek Sebastiana rychle přešel. Místo něj se vynořily vzpomínky na uplynulý večer.

Gunilla, čtyřicet sedm let. Pracuje jako zdravotní sestřička. Viděli se několikrát v nemocnici Karolinska. Včera se tam vypravil na poslední kontrolu a odtamtud šli společně. Do města a pak k ní domů. Překvapivě dobrý sex.

„Ty jsi vzhůru.“

Uvědomoval si, že řekl něco naprosto zjevného, ale to, co se před ním právě odehrávalo, mu bylo trochu proti srsti. Ležet nahý v cizí posteli, když žena, s níž strávil část minulé noci, před ním stojí oblečená a připravená na nový den. To on většinou vstával první. Tak to měl nejraději a většinou svou příležitostnou partnerku nebudil. Tak mu to vyhovovalo. Čím méně řečí, než od nové známosti odejde, tím lépe.

„Musím do práce,“ objasnila mu to Gunilla a letmo na něj v zrcadle pohlédla.

„Cože? Teď?“

„Ano. Teď. Už mám dokonce trochu zpoždění.“

Sebastian se natáhl doprava a z nočního stolku vzal své hodinky. Za pár minut bude půl deváté. Gunilla už na sobě měla náušnice a teď si připínala na krk tenký stříbrný řetízek. Sebastian na ni nevěřicně hleděl. Sedmačtyřicetiletá ženská, která bydlí v centru Stockholmu. Přece nemůže být tak naivní a bezstarostná a nechat ho tam!

„Zbláznila ses?“ spustil Sebastian a vzepřel se do polosedu. „Vždyť jsme se potkali včera. Mohl bych ti zdrhnout s půlkou bytu.“

Gunilla vyhledala v zrcadle jeho pohled a na rtech jí přitom pohrával úsměv.

„A hodláš mi zdrhnout s půlkou bytu?“

„Ne, ale řekl bych ti to, i kdybych to v plánu měl.“

Gunilla si připjala šperky a po závěrečném pohledu do zrcadla se přesunula zpátky k Sebastianově straně postele. Posadila se na pelest a položila mu ruku na prsa.

„Není pravda, že jsme se včera potkali. Včera jsem si s tebou vyšla. Ale veškeré tvé údaje mám v práci, takže když mi šlohneš televizi, budu vědět, kde si tě najít...“

Sebastianovi hlavou bleskla vzpomínka na Ellinor, ale zařepal ji. Brzy jí bude muset věnovat značné množství času

i energie, ale ne teď. Gunilla se na něj znovu usmála. Dělá si legraci. Sebastian si to od včerejšího večera pamatoval.

Hodně se usmívala.

Často se smála.

Byl to fajn večer.

Gunilla se hbitě předklonila, a než Sebastian stačil zareagovat, políbila ho na rty. Potom se narovнала a po cestě ke dveřím ložnice prohodila:

„Jocke tě kdyžtak ohlídá.“

„Jocke?“ Sebastian uvažoval, jestli si vybavuje nějakého Jockeho, kterého by si s ní mohl dát dohromady. Žádného si však nepamatoval.

„Joakim. Můj syn. Můžeš si s ním dát snídani, když budeš chtít, je vzhůru.“

Sebastian na ni civěl a nezmohl se na slovo. To myslí vážně? Syn? Který je tady v bytě? Kolik mu je? Jak dlouho je tady? Celou noc? Vybavil si, že se s Gunillou nechovali zrovna diskrétně.

„Ale teď už vážně musím jít. Dík za ten včerejšek.“

„Taky děkuju,“ vypravil ze sebe Sebastian, než Gunilla odešla z ložnice a zaklaply za ní dveře.

Pak se svezl zpátky mezi polštáře. Zaslechl, jak se Gunilla s někým loučí — nejspíš se synem —, a potom ještě jedno bouchnutí dveří. V bytě se rozhostilo ticho.

Sebastian se protáhl.

Nebolo to.

Už několik týdnů si vychutnával pocit, že se může hýbat bez bolesti.

Před dvěma měsíci byl pobodán. Do stehna a do hrudi. Byla to práce Edwarda Hindeho, psychopata a sériového vraha. Sebastian se svými zraněními okamžitě putoval na operační sál. Všechno vypadalo dobře, ba dokonce výborně, ale pak nastaly komplikace. Do propíchnuté plíce mu na víc než týden zavedli drén. Bylo mu řečeno, že až ho vytáhnou, tak bude jen otázka

času, kdy bude zase jako rybička. Jenže potom dostal zápal plic a po něm se mu v hrudníku vytvořil výpotek. Tak ho zase napíchl, odsáli vodu a znovu ho zašili. Dostal pokyny, jak se má chovat, až ho po odstranění drénu propustí do domácího ošetřování. Ale pravidel bylo příliš, a navíc mu připadala náročná a nezáživná, takže je nedodržel. Možná ten zápal plic dostal právě proto. Nebo by ho třeba dostal tak jako tak. Teď už byl na každý pád v pořádku. Od věrejška je oficiálně prohlášen za zdravého.

Tělo se dalo dohromady, ale případ Hinde se mu neustále kradl na mysl.

Částečně proto, že Hinde zosnoval pomstu, při níž nechal zabít čtyři ženy, se kterými měl Sebastian kdysi sexuální poměr. Hinde samozřejmě nemohl vraždy provést sám, protože od roku 1996, kdy se Sebastian osobně postaral o to, aby ho zavřeli, seděl za mřížemi v Lövhaze, věznici se zvýšenou ostrahou. S pomocí místního uklízeče se mu přesto podařilo svou odplatu alespoň částečně provést.

Čtyři zavražděné.

Jedna věc společná.

Sebastian Bergman.

Pocit, že smrt čtyř žen je jeho vina, byl nesmyslný, přesto ho ze sebe nedokázal tak docela setřást. Když kriminálka uklízeče dopadla, uprchl Hinde z vězení a unesl Vanju Lithnerovou.

Ne náhodou. Ne kvůli tomu, že Vanja byla Sebastianovou spolupracovnicí z celostátní komise pro vyšetřování vražd. Ne, Hinde se nějak dovtípil, že Vanja je Sebastianova dcera.

Teď byl Edward Hinde po smrti, ale Sebastiana občas napadlo, že pokud se dokázal pravdy dobrat on, tak se to může povést i někomu dalšímu. A to nechtěl. Mezi ním a Vanjou to teď bylo dobré. Lepší než kdy předtím.

V tom opuštěném domě zachránil Vanju před Hindem. Zachránil jí život. Což mu samozřejmě hrálo do karet. Ale Sebastianovi bylo lhostejné, jestli ho Vanja snáší jen z vděčnosti.

Přestala ho nenávidět. Upřímně řečeno, víc než to. Za poslední dva měsíce sama dvakrát vyhledala jeho společnost. Nejdřív ho byla navštívit v nemocnici a potom, když ho propustili do domácího ošetřování (ovšem předtím, než byl opět hospitalizován se zápalom plic), mu navrhla, že spolu půjdou na kávu.

Sebastian si pořád pamatoval pocit, který se mu rozlil po těle, když se ho na to zeptala.

Jeho dcera volá a chce se s ním vidět.

O čem si povídali, si téměř nevybavoval. Chtěl si zapamatovat každíčkový detail, celou škálu pocitů, ale ten okamžik ho přemohl. Byla to až moc zásadní věc. Hodinu a půl spolu seděli v kavárně. Jen oni dva. Protože ona chtěla. Nepadala žádná ostrá slova. Neprobíhal žádný boj. Tak naživu si připadal naposledy šestadvacátého prosince 2004. Znovu a znovu se k těm devadesátí minutám stráveným s Vanjou vracel.

Může jich být víc, říkal si. Bude jich víc. Mohl by začít znovu pracovat. Chtěl zase pracovat. Dokonce se přistihl, jak se mu po tom stýská. Samozřejmě to byl stesk po pocitu, že někam patří, ale nejdůležitější pro něj byla možnost být nablízku Vanje. Už se smířil s tím, že jejím otcem nikdy nebude. Jakýmkoli pokusem přebrat tuto pozici Valdemaru Lithnerovi by Sebastian všechno rozmetal. Zatím se mu sice nepodařilo bůhví co — jedna návštěva v nemocnici a devadesát minut u kávy —, ale přece to něco bylo.

Přijetí.

Jakási náklonnost.

Možná dokonce začátek přátelství.

Sebastian odhrnul příkrývku a vstal. Spodky našel na podlaze, zbytek oblečení se válel na židli, kam ho před devíti hodinami odhodil. Oblečený se naposledy podíval do zrcadla a prohrábl si rukou vlasy, pak otevřel dveře ložnice a vyplížil se do obývacího pokoje. Chvilí stál ve dveřích. Z kuchyně v hloubi bytu k němu doléhaly zvuky. Hudba. Cinknutí lžičky o porcelán. Jocke očividně snídal bez něho. Sebastian udělal

pár kroků k záchodu, vklouzl dovnitř a zamkl se. Býval by si rád dopřál sprchu, ale myšlenka opět se svléct, když za vedlejší stěnou sedí Gunillin syn, způsobila, že zůstalo jen u přání. Spláchl, umyl si ruce a obličej a vyšel z toalety.

Cestou k domovním dveřím si uvědomil, že musí projít kolem kuchyně. Ale nic dalšího neměl v úmyslu. Jen chtěl projít okolo. Pokud ten syn, který tam dřepí, zdvihne oči od stolu, uvidí jenom jeho záda. Sebastian prošel do předsíně. Objevil své boty, obul se a pak se rozhlížel po věšácích na stěně, kde má sako. Neviděl ho.

„Sako máš tady,“ ozvalo se basovým hlasem z kuchyně. Sebastian zavřel oči a potichu zaklel. Jasně, je tam, napadlo ho. Boty si večer zul, ale sako si nechal na sobě. Chtěl působit dojmem, že má trochu naspěch a třeba ani nebude mít čas se zdržet, ačkoli on i Gunilla věděli, že se schyluje k pravému opaku. Když pak Gunilla otevírala lahev vína, odložil si sako v kuchyni.

Sebastian si zhluboka povzdechl a vydal se pro něj. U stolu seděl mladík, podle Sebastianova odhadu mu bylo kolem dvaceti, a před sebou měl talířek s jogurtem a čtečku. Aniž by od displeje odtrhl oči, kývl k opačné straně stolu.

„Tamhle.“

Sebastian udělal pár kroků a vzal svrchník z opěrky.

„Díky.“

„Jasný. Dáš si něco?“

„Ne.“

„Dostal jsi, pro co sis přišel?“

Mladík neustále hleděl do přístroje na stole. Sebastian si ho prohlédl. Pro oba by nejspíš bylo nejjednodušší, kdyby nechal poslední otázku bez komentáře, otočil se na podpatku a odešel, ale proč to klukovi ulehčovat? blesklo Sebastianovi hlavou.

„Nemáš kafe?“ zeptal se a přitom se soukal do saka. Pomyšlel si, že když ho tady Gunillin syn nechce, tak zrovna chvilku pobude. Jemu to nevadí. Mladík udiveně vzhlédl od svého čtiva.

„Na lince,“ odtušil a kývl směrem k Sebastianovi. Ten si to vyložil tak, že káva stojí někde za ním. Obrátil se. Nejdřív žádný kávovar, vařič, termosku, či po čem se to vlastně rozhlížel, neviděl. Potom spatřil černou polokouli, která nejvíc ze všeho připomínala futuristickou motocyklovou helmu, ale s jakýmsi kohoutkem, pod nímž ležela mřížka. Po stranách mělo to zařízení tlačítka. Nahoře něco kovového. Vedle přístroje stály tři skleněné šálky, takže Sebastian usoudil, že ta věc nejspíš poskytuje něco k pití.

„Víš, jak to funguje?“ zeptal se Jocke, když viděl, že se Sebastian ani nepokusil k přístroji přiblížit.

„Ne.“

Jocke odstrčil židli a prošel kolem Sebastiana ke kuchyňské lince.

„Co si dáš?“

„Něco silnějšího. Měl jsem dlouhou noc.“

Jocke mu věnoval unavený pohled a z držáku po straně přístroje, kterého si Sebastian vůbec nevšiml, vzal něco jako kapsli. Otevřel vršek kávovaru, kapsli do něj vložil, znovu ho zavřel a umístil na mřížku skleněný šálek. Potom stiskl jedno z postranních tlačítek.

„Aha. A kdo vlastně seš?“ zeptal se a s nezájmem na Sebastiana pohlédl.

„Já jsem tvůj nový tatínek.“

„Hustý. Je s tebou sranda. Tebe by si měla nechat...“ řekl a odkráčel zpátky ke stolu. Sebastian rázem získal pocit, že Joakim už u nich v kuchyni zažil přespříliš ranních setkání s přespříliš muži. Beze slova si vzal skleněný šálek z mřížky. Káva bylo opravdu silná. A horká. Sebastian si spálil jazyk, ale i tak hrnek v nastalém tichu dopil.

Dvě minuty nato vyšel ven, do šedého zářijového jitra.

Chvilku mu trvalo, než se zorientoval a přišel na to, kudy se nejlépe dostane domů. Do bytu v ulici Grev Magnigatan.

K Ellinor Bergkvistové.

Jeho podnájemnice, nebo jak by ji měl nazvat. Jak se jí stala a jak se u něj doma vůbec ocitla, bylo Sebastianovi stále tak trochu záhadou.

Potkali se s Ellinor zrovna v době, kdy Hinde začal vraždit Sebastianovy bývalé sexuální partnerky. Sebastian za Ellinor šel, aby ji varoval. A vedlo to k tomu, že se k němu nastěhovala. Měl ji okamžitě vyprovodit. A přesto je u něj pořád.

Sebastian věnoval hodně času tomu, aby se mu podařilo svůj vztah k Ellinor rozluštit. Některé věci věděl jistě.

Rozhodně ji nemiluje.

Uvažoval, jestli ji má alespoň rád. Ne, dokonce ani to. Ale v hloubi duše musel uznat, že svým nevyžádaným příchodem s jeho životem něco udělala. Svým způsobem ho totiž dala do pořádku. Navzdory veškerým předpokladům se Sebastian přistihl, že je mu s ní dobře. Společně vařili. Leželi v posteli a dívali se na televizi. Spali spolu. Často. Pohvizdovala si. Chichotala se. Když dorazil domů, řekla, že se jí stýskalo. Ačkoli si to nechtěl připustit, protože netoužil po tom, aby to byla pravda, způsobila Ellinořina přítomnost to, že poprvé po dlouhých letech začal na svůj byt nahlížet jako na domov.

Domov.

Narušený, ale byl to domov.

Využívá ji? To každopádně. V podstatě mu na ní vůbec nezáleželo. Cokoli řekla, pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým ven. Fungovala jako zvuková kulisa. Ale mít ji po ruce během zotavování se bylo skvělé. Upřímně řečeno si vůbec nedokázal představit, jak by ty týdny, kdy ležel úplně bez sebe se zápallem plic, zvládl, kdyby nebylo jí. Vzala si v práci, v obchodním domě Åhléns, volno a nehnula se od něj. Ale jakkoli jí zrovna za to byl vděčný, nestačilo mu to.

Ellinor ho obdivovala. Téměř se mu klaněla. Byla to lehce pomatená paní na výpomoc, s níž provozoval sex. I když byl teď jeho život po všech stránkách jednodušší a pohodlnější,

dlouhodobě by to nešlo. Ta obyčejnost a každodenní život, které k němu vnesla, byly jenom klamná představa. Chiméra. Chvilí za to byl rád, dokonce její snahu i příživoval, ale teď si byl jistý, že vztah s ní dál udržovat nechce.

Už je zdravý, pomalu se sblíží s Vanjou a nejspíš má i práci. Počátek něčeho, co by mohl být život.

Už ji nepotřebuje.

Ellinor poputuje pryč.

Věděl, že to bude všechno možné, jen ne snadné.

Šibeka Chanová čekala. Jako obvykle. Seděla v kuchyni u okna, ve třetím patře zchátralého panelového domu v Rinkeby, který byl postaven v rámci programu řízené výstavby v šedesátých a sedmdesátých letech. Listí na stromech za okny se začalo barvit do žluta a do červena. Na otevřených prostranstvích mezi domy hlasitě povykovali předškoláci. Šibeka už si ani nepamatovala, kolik let takto proseděla s pohledem na hrající si děti. Stejně okno, stejný byt, nové děti. Tam venku ubíhal čas tak rychle. Tady v kuchyni jako by se zastavil.

Milovala ty hodiny, když synové odešli a den se ještě nestačil naplno rozeběhnout. Šibeka byla činorodá, měla hodně přátel, pracovala jako zdravotní asistentka, studovala švédštinu pro pokročilé a loni začala navštěvovat kurz na pomocnou zdravotní sestru. Ale dopoledne, kdy měla volno, pokaždé trávila pár hodin tím, že sledovala venkovní cvrkot. Svým způsobem to byl její druhý život. Chvilka určená k tomu, aby projevila svůj respekt a lásku k Hamidovi.

Věděla, že kdyby začala počítat, dobrala by se k tomu, kolik let už tu tak vysedává. Ale právě na to neměla sílu. Nedokázala vzpomínat. Nejzřetelnějším ukazatelem toho, kolik času stihlo

uběhnout, byli její chlapci. Meran je teď v posledním ročníku na základní škole, Ejer zápolí se sedmou třídou. Ve škole mu to nejde tak lehce jako staršímu bratrovi. Když Hamid zmizel, byly Ejerovi čtyři roky a Meran právě oslavil šesté narozeniny. Šibeka si pamatovala, jak se usmíval, když od tatínka dostal novou školní brašnu, kterou měl začít na podzim nosit do školy. Černou s dvěma modrými proužky. Šibeka si pamatovala ta tmavá, šťastná očka, která zářila pýchou nad tím, že už je velký. Objetí otce a syna. Týden nato byl Hamid pryč. Jako by se do země propadl. Byl to čtvrtek. Čtvrtek před dávnými časy.

Zvláštní bylo, že ho s ubíhajícím časem postrádala víc a víc. Už ne tím intenzivním způsobem jako ze začátku, ale truchlivěji, bolestněji...

V tu chvíli se Šibeka rozzlobila sama na sebe. A jsem zase tam, kde jsem byla, pomyslela si. Ve vzpomínkách. Na to přece nemám sílu, přemítala. Ale myšlenkám byla její předsevzetí lhostejná. Tak snadno obešly Šibečinu snahu udržet je pod kontrolou a zamířily v čase nazpátek. K přátelům, kteří dorazili a pomáhali při pátrání. K dětskému pláči a otázkám. K Hamidovu svátečnímu obleku, který vyzvedla z čistírny a který tam na něj od té doby marně čeká. Kolotoč obrazů a okamžiků. Kolotoč poháněný nadějí, že myšlenky povedou k něčemu, co jí ušlo, k něčemu, co všechno objasní. Ale pokaždé se dočkala zklamání. Každíčkou drobnost už předtím prozkoumala tisíckrát. Každý obličej jí byl známý. Nemělo to smysl.

Šibeka vstala a zamířila k oknu, aby tíživým myšlenkám unikla. Byl pátek, takže věděla, že jedna osoba brzy dorazí. Po dnešku budou následovat dva dny, kdy se v domě ani neukáže. Ne že by si myslela, že přijde nějaká zpráva, odpovědi na její otázky přestaly chodit už dávno, ale odmítala se vzdát. Pořád je posílala. Cvičila se ve švédštině, zdokonalovala svůj rukopis a učila se odborné výrazy. S písemným jednáním s úřady měla takové zkušenosti, že k ní teď mnozí z jejích přátel chodili pro pomoc.

Vtom ho spatřila. Listonoše. Jako obvykle přijížděl po chodníku na kole a svou obchůzku zahájil u vchodu číslo dvě. Potom bude následovat čtyřka a šestka a nakonec zamíří k osmičce, pomyslela si. Jejich vchod.

Počkala, dokud ho neuvidí, jak odchází od vchodu číslo šest, a potom opatrně vstala a vykradla se do předsíně. Snažila se být tak potichu, jak to jen šlo. Ne proto, že by to bylo třeba, ale protože doufala, že ticho z nějakého důvodu zvýší její šance.

Zatím to ovšem nikdy nepomohlo.

Postavila se ke dveřím a naslouchala. Chvilí nato zaslechla tupé kovové klapnutí — dole se otevřely domovní dveře. Představovala si, jak listonoš kráčí k výtahu a tlačítkem ho přivolává. Pokaždé vyjel do nejvyššího podlaží a prošel dům odshora dolů jedno patro po druhém. Jejím úkolem bylo stát tiše jako myška v předsíni.

Přitiskla se ke dveřím a bedlivě naslouchala. Ozývaly se dva druhy zvuků. Jeden zvenčí, daleko od ní. A jiné blízko: její vlastní dech a bzučení lednice v kuchyni. Dva různé světy oddělené od sebe dřevem a ocelovou škvírou na dopisy. Zvenčí se začaly přibližovat kroky a ona se přimkla ke dveřím ještě těsněji. V tom okamžiku vnímala jakousi posvátnost.

Buď se Alláh uvolí, nebo ne.

Tak jednoduché to je.

Šibece to připadalo jako ohlušující rána, když se víko od schránky zhouplo a na podlaze před ní přistálo několik křiklavých reklamních letáků. Když se soustředěně sklonila nad papíry, které ležely na rohožce, všechny zvuky z vnějšího světa zmizely. Pod týdenní nabídkou maloobchodního řetězce Matrebellen ležela bílá obálka.

Ze švédské televize SVT.

Tentokrát se Alláh uvolil.

Není to její vina.

Tedy vlastně ano, ale vždyť to byl omyl. Chybu přece může udělat každý, říkala si. Maria zarputile trucovala. Samozřejmě, je unavená, přemítala Karin, ale kdo ne? A ona je tou oklikou přece nevedla naschvál.

Byl to omyl.

A přitom to ještě před pár hodinami bylo tak příjemné. Navzdory tomu dešti.

Marii bylo v červenci padesát. Od Karin dostala k narozeninám horskou túru. Jämtlandský trojúhelník.

Storulvån — Blåhammaren — Sylarna.

Karin připadalo, že už ta jména dělají z výpravy něco honosnějšího, než ve skutečnosti je. Znělo to exoticky. Plán byl, že spolu vyrazí na horskou túru, ale jednoduchou. Žádná dřina. Přijatelně dlouhý výlet každý den a potom sprcha, sauna, jídlo a víno a také opravdová postel v některém z horských hotelů. Karin tu byla před mnoha lety na výletě s Fredrikem a zdálo se jí to tak akorát. Občerstvující zážitek z přírody, ale také trocha luxusu.

Dostatek času na povídání.

Byl to pěkný dárek. Drahý dárek. S cestou sem, čtyřmi noclehy a jídlem pro obě se cena vyšplhala na pěticiferné číslo, ale Maria za to stála. Je Karininou nejlepší přítelkyní. Už spoustu let. Byla jí nablízku, když se ostatní stáhli. Rakovina prsu, rozvod, smrt matky. Tím vším prošly spolu. A samozřejmě si užily i spoustu legrace, ale na pěší túru po horách se ještě nevypravily. Celkem vzato se Maria nikdy v životě nepodívala na sever od Karlstadu. Takže bylo načase.

Karin vybrala poslední týden, kdy mají horské chaty a hotely otevřeno. Na konci září. Částečně kvůli tomu, aby se vyhnuly tlačenicí, která tam bývá v létě, a aby Maria měla čas si to naplánovat a vzít si volno v práci. Karin však také předpokládala, že už bude částečně podzim, a příroda jim tudíž

dopřeje svěží horský vzduch a pestrobarevnou podívanou. Doufala, že hory se její milované přítelkyni ukážou ze své nejlepší stránky.

Že bude cedit nepřetržitě od okamžiku, kdy ve vesnici Enafors vystrčí nos z vlaku, by ji vůbec nenapadlo.

Ovšem stalo se.

„Prej se udělá líp zkraje příštího tejdne,“ odvětil řidič autobusu, který je vezl k hotelu ve Storulvånu, když se ho ptaly, zda neví něco o počasí.

„Takže má celý víkend pršet?“

Mariin hlas zněl odevzdaně.

„No jo, tvrděj to,“ přikývl šofér.

„Tady v horách se může počasí změnit raz dva,“ prohlásila povzbudivě Karin, když vystoupily. „Uvidíš, že to bude fajn.“

A ze začátku to opravdu fajn bylo. Dorazily do hotelu, ubytovaly se v pokoji, který byl skromně zařízený, ale útulný, prošly se po okolí, odpoledne si zdřímly, dopřály si saunu a koupel v prameni a večer se dobře najedly v hotelové restauraci. K jídlu si objednaly víno a ke kávě potom likér.

Dnes vstávaly v sedm ráno. Po snídani si každá na cestu přichystala svůj balíček s obědem a do termosky si nalily kávu. Před půl devátou vyrazily. Z nebe lily proudy vody. Ale ani jedné to nevadilo, protože obě měly kvalitní pláštěnku, pohorky i teplé náhradní oblečení.

Prošly Storulvån a vydaly se zarostlým údolím, kterému se podle informací z mapy pověšené v hotelu přezdívalo Park. Kráčely klidným tempem. Klábosily a každou chvíli se zastavovaly, aby něco vyfotily nebo se prostě jen pokochaly okolní přírodou. Naspěch neměly. Storulvån a Blåhammaren, což byl jejich dnešní cíl, od sebe dělilo jen dvanáct kilometrů. Po třech kilometrech se ženy vynořily z březového lesa a zamířily po náhorní plošině směrem k ulvåtjärnské horské chatce. Když k ní dorazily, už téměř ani nevnímaly, že prší. Všimly si, že v další části cesty je čeká dlouhý výšlap, a tak si dopřály

dost času na svačinu i kávu. Shodly se na tom, že toto šílené počasí bude zážitek, na který se nezapomíná a kterému se jednou budou moct zasmát. Nejspíš tedy za dost dlouho, ale jednou na to dojde... Po svačině pokračovaly v pochodu, chvílemi mlčky, občas v družném hovoru.

Zhruba za další hodinu spatřily na vrcholku hory horský hotel Blåhammaren. Byly zajedno, že sprchu a saunu teď potřebují jako sůl. S novou vervou šlapaly dál vcelku nehostinnou a značně podmáčenou vysokohorskou krajinou.

Když jim do cíle zbývalo posledních několik kilometrů, zastavily se, vytáhly kalíšky na pití a nabraly si vodu z potůčku na úbočí kopce. Později si Karin nedokázala vybavit, proč ten plastový obal s potvrzením o rezervaci pokoje vytahovala. Chtěla si z batohu vzít sáček rozinek a oříšků a z nějakého důvodu zabrousila očima do papírů.

To, co spatřila, jí nejdřív nedávalo smysl. Vůbec žádný. Podívala se znovu, a když jí došlo, co se přihodilo, zasunula obal zpátky do batohu. Uvažovala, jak své zjištění co nejlépe předeštrít Marii. Uvědomila si, že neexistuje ani jeden vhodný způsob, dokonce ji nenapadal ani žádný málo nevhodný. Byla tu jen holá pravda.

„Do háje,“ vypravila ze sebe, aby dala jasně najevo, jak s ní to, co se právě dočetla, otrásl.

„Co je?“ zajímala se Maria s ústy plnými kešu ořechů. „Jestli sis tam něco zapomněla, tak jdeš zpátky sama. Já se už vidím v sauně s flaškou piva.“

„Ne, podívala jsem se na rezervaci...“

„Aha?“ Maria znovu nabrala žlutým plastovým kalíškem vodu, polkla ještě jeden doušek a zbytek vylila.

„My... kapánek jsme odbočily.“

„Jak je to možné? Vždyť je to tamhle nahoře. To jsme přešly něco po cestě, nebo jak to myslíš?“

Maria si připnula kalíšek k batohu a chystala se k dalšímu pochodu. Karin se odhodlala kousnout do kyselého jablka.

„Tam nahoře je Blåhammaren. A my měly dneska jít do Sylarny.“

Maria se zastavila a nechápavě na ni hleděla.

„Ale vždyť jsi celou dobu říkala Blåhammaren. Ze Storulvånu do Blåhammarenu a pak do Sylarny. Takhle jsi mi to pořád opakovala.“

„Jo, já vím, však já si to taky myslela, ale v papírech je napsáno, že dneska máme zamluvené místo v Sylarně a v Blåhammarenu až zítra.“

Maria na ni nepřestávala nechápavě zírat. Teď ne, pomyslela si. Ne když jsou tak blízko. Karin si dělá legraci. Musí si dělat legraci.

„Promiň,“ řekla Karin a podívala se na Mariu. Ta měla okamžitě jasno: Karin nežertuje. Ale třeba to nakonec nebude tak hrozný? Tak trochu odbočily. Snad si jen pár kilometrů zašly.

„Jak daleko je to teda do Sylarny?“

Karin zaváhala. V Mariinu hlasu slyšela, že se začíná zlobit. Ale prohlásit, že to „není daleko“ nebo že je to „kousíček“, také nepřipadalo v úvahu. Opět zbývá jen holá pravda.

„Devatenáct kilometrů.“

„Devatenáct kilometrů! To si děláš srandu?“

Devatenáct je to z Blåhammarenu do Sylarny. Ještě v Blåhammarenu nejsme, takže je to tak osmnáct. Možná sedmáct.“

„Do hajzlu, vždyť to jsou další čtyři hodiny!“

„Promiň.“

„Jak dlouho bude světlo?“

„Já nevím.“

„Krucifix! To přece nejde! A nemůžou nás tam nahoře vzít dneska? Že bychom do Sylarny šly zítra? Přehodíme si rezervaci. To přece musí jít, ne?“

Karin na okamžik pocítila velkou úlevu. No jistě. To je řešení. Maria je chytrá. S jistotou, že je řešení problému na dosah, Karin vytáhla z batohu mobil a papíry.

Ukázalo se však, že přesunutí rezervace není možné. V hotelu mají plno, dozvěděla se. Poslední víkend, kdy je otevřeno, je mezi lidmi oblíbený. Pokud mají karimatky nebo nafukovací matrace, mohou si lehnout venku v přístřešku. A dvě místa u stolu jim mohou poskytnout až po půl desáté večer, bohužel, řekli Karin. Ženy tu možnost zvažovaly, ale Maria lakonicky pronesla, že v žádné zatracené boudě spát nebude. Pak si hodila batoh na záda a vyrazila.

Ze začátku Maria mluvit nechtěla, posléze Karin nabyla dojmu, že už ani nemůže. Ačkoli lilo a do tváří je bodal vítr, měl Mariin obličej lehce sinou barvu a většina kůže z něj visela, jako kdyby Maria naprosto postrádala obličejové svaly.

Vypadala úplně vyřízená. Sotva odpověděla na oslovení. Karin se snažila udržet si dobrou náladu, ale cítila, že je to čím dál složitější.

Já za to nemůžu, opakovala si.

Nebo tedy vlastně ano, ale vždyť to byl omyl.

„Počkej, chvíli si odpočineme,“ navrhla Karin poté, co šlapaly další hodinu a půl.

„No, to je teda nápad, sakra. Takhle tam v životě nedojdeme.“

„Sněz oříšky, ať trochu doplníš energii. Já si potřebuju dolít do lahve vodu,“ řekla Karin a kývla k potoku zurčícímu několik metrů pod cestou, po níž kráčely.

„Tam se ti slézt nepodaří.“

„Ale jo.“

Karin se snažila působit pozitivně a nepodlehnout fňukání a Mariině rozmrzelosti, a tak se tvářila přesvědčivěji, než jak se ve skutečnosti cítila. Doufala, že večere a prospaná noc naladí Mariu trochu optimističtěji, aby neměly pokaženou celou dovolenou. Karin udělala několik kroků k okraji svahu. Maria měla pravdu, sestoupit tudy bude složité, říkala si Karin, svah byl pořádně příkrý. Ano, bude to složité, ale ne nemožné.

Karin udělala ještě krok ke kraji, když vtom jí půda pod nohama povolila. Zaječela a v pádu se snažila něčeho zachytit. Levou rukou cosi nahmátla, ale i to se vzápětí uvolnilo a Karin se kutálela ze svahu v oblaku hlíny, jílu a kamení. Uhodila se do pravého kolena, ale ještě si stačila pomyslet, že ani to jí nemůže zabránit dosáhnout cíle a dojít do Sylarny. Nakonec se zastavila a zůstala ležet pár metrů od tekoucí vody. Za ní se dolů do bláta koulely kamínky.

„Ježišmarjá! Jsi v pořádku? Zvládla jsi to?“ volala za ní vystrašená Maria.

Karin se s námahou posadila. Začala se ohmatávat. Světlá pláštěnka vypadala, jako by se právě zúčastnila deseti kol zápasů v bahně, ale zdálo se, že tělo to přestálo v pořádku. Trochu ji pobolívalo koleno, avšak to bylo všechno.

„Jsem v pohodě, dopadlo to dobře.“

„Co to máš v ruce za roští?“

Já něco držím? prolétlo Karin hlavou. Podívala se, vyjekla a vyděšeně tu věc odhodila.

Byla to ruka.

Ruka kostry.

A ty klacíky, které viděla Maria, byly kosti předloktí utržené v lokti. Karin se zahleděla vzhůru do svahu, po němž před chvílí sjela. Pár metrů pod místem, kde stála Maria, trčel z hlíny zbytek paže a vedle něj ležela napůl odhalená lebka.

Karin nabyla dojmu, že dovolená je zkažená tak jako tak.

Ellinor Bergkvistová.

Valdemar Lithner si hlasitě povzdechl. Poprvé se u něj objevila před více než dvěma měsíci. Zatelefonovala do firmy a domluvila si schůzku. Zjevně si vyžádala jeho osobně.

Cíl její návštěvy byl poněkud nejasný a ani během následujících setkání se to moc nezměnilo. Šlo o jakýsi rozjezd podnikání, s nímž potřebovala pomoci. Ačkoli se snažil být jí k ruce podle svých nejlepších schopností, neudálo se nic. Ellinor nebyla k fungujícímu podniku o nic blíže, než když se u něj objevila poprvé. Tehdy ho zajímalo, proč vyhledala zrovna jeho. Odvětila, že jí ho doporučil jeden známý. Valdemar chtěl vědět, kdo to byl, ale Ellinor se v tom ohledu vyjádřila velice neurčitě. Opět. Později se ukázalo, že existuje celá řada otázek, na které mu nedokáže uspokojivě odpovědět. Třeba jakou společnost se chystá založit a čím se vůbec chce zabývat.

Ale dneska se uvidí naposledy a potom už bude moct Ellinor Bergkvistovou jednou provždy pustit z hlavy. Cestou ke dveřím se chytil za pobolívající kříž a protáhl se pořádně v zádech. Otevřel dveře do nevelké recepce. Jakmile ho žena uviděla, zvedla se z černé pohovky.

„Dobrý den, Ellinor. Vítejte.“

„Díky.“

Když si trásli rukama, usmívala se na něj. Zavedl ji do kanceláře a Ellinor si odložila červený kabát. Pak se posadila proti němu ke stolu a na klín si položila kabelu.

„Mám tu ty papíry, které jste mi dal,“ spustila a sáhla do brašny.

„Ellinor,“ přerušil ji Valdemar a tón jeho hlasu způsobil, že žena okamžitě přestala hledat v tašce a vzhlédla. „Myslím, že už byste neměla být naší klientkou.“

Ellinor ztuhla. Že by měl podezření? přemýšlela. Copak jsem udělala nějakou chybu? Podařilo se mu nějak přijít na to, že za ním nechodím kvůli ekonomickému vedení, nýbrž kvůli... No ano, proč za ním vlastně chodím? Jenom jsem chtěla vědět, o koho se jedná. Co je ten člověk zač. Bylo napínavé tu sedět, naproti zločinci, který se zabývá hospodářskou kriminalitou, ohrožuje mého muže, a možná je dokonce zapletený do vraždy.

Když se nastěhovala ke svému milovanému Sebastianovi, objevila igelitovou tašku s dokumenty. Tašku, jejíž přítomnost Sebastiana znervózňovala a kterou jí nakázal vyhodit. Zničit.

Ale ona to neudělala.

Obsah si přečetla. Během četby poznala jméno podniku — Daktea Invest — a pochopila, že Valdemar Lithner je určitě zločinec. Ellinor si byla jistá, že nikdo, kdo je zapletený do záležitosti s Dakteou, o níž se toho v novinách před pár lety tolik psalo, nemůže být nevinný.

Jednou, když Sebastian ležel doma se zápalem plic, se na Valdemara zeptala. Jenom ji zajímalo, o koho se jedná, nic jiného. Sebastian zuřil. Chtěl vědět, odkud to jméno má a co všechno ví. Řekla mu čistou pravdu — že nahlédla do tašky, kterou chtěl vyhodit. Ale na následující otázku mu musela zalhat.

Řekla, že se té igelitky zbavila.

Zároveň ji to potěšilo. Sebastianova bouřlivá reakce ji utvrdila v tom, že je na správné stopě. Zdálo se, že Sebastian se Lithnera bojí. A ona tím pátráním na vlastní pěst, při němž chce zjistit, co je Valdemar zač, aby ho nakonec dostala za mříže, Sebastianovi doopravdy pomáhá. Ale teď je tedy slídní konec.

„A proč už nemám být vaší klientkou?“ zajímala se Ellinor a malinko se posunula k okraji židle, připravená k útěku, pokud by se z Valdemara vyklubal násilník.

„Myslím, že vám nemohu pomoci. Už se takhle vidíme po čtvrté, a vy jste své podnikání ještě ani nezahájila.“

„Něco se mi do toho připletlo...“

„Víte co? Uděláme to takhle: vy založíte firmu, a až se rozběhne a budete mít pohromadě všechny papíry, tak se vraťte a uvidíme, co se dá dělat.“

Ke svému velkému údivu sledoval, jak Ellinor přikyvuje a vstává.

„Ano, tak to asi bude nejlepší.“

Valdemar se překvapeně zastavil. Z nějakého důvodu očekával větší odpor. Koneckonců, proseděla u něj v kanceláři více než šest hodin. Ten čas si zaplatila. A nic za to nedostala. Čekal, že bude neodbytnější. Nebyl si jistý proč, jenom se zdála být ten typ.

Ale teď viděl, jak z opěrky židle zvedá svůj kabát a míří ke dveřím.

„Každopádně děkuji. Bylo to velmi poučné,“ prohlásila a otevřela dveře.

„Díky, to jsem rád, že si to myslíte.“

Ellinor se na něj usmála, vyšla ven a zavřela za sebou. Když si v recepci oblékala kabát, přemýšlela o tom. Že by ji prohlédl?

Zhluboka se nadechla. Uklidnila se. Zhodnotila situaci strážlivým pohledem. Pořád je hlášena na staré adrese, mezi ní a Sebastianem neexistuje žádné pojitko, pokud ji tedy Valdemar nesledoval. Ale to se nezdálo pravděpodobné. Asi to bude tak, jak říkal. Valdemar má pocit, že už jí nemůže pomoci. I její úloha teď končí. Je čas předat štafetu profesionálům. Sebastian se nemusí dozvědět, že se o zmizení Valdemara Lithnera postarala právě ona. Bude to její tajný dárek. Důkaz její lásky.

Potom už jejich štěstí nikdo bránit nebude.

Šibeka přecházela po bytě sem a tam. Byla nadšená. Zároveň ji však dopis téměř děsil, protože na něco takového čekala velice dlouhou dobu. Posadila se a znovu se podívala na psaní, které předtím opatrně položila na stůl před sebou. Vlastní sdělení zabíralo jen polovinu papíru. Byl to zvláštní pocit, že něco tak důležitého může být tak stručné.

Milá Šibeko,
děkujeme Vám za Váš dopis a omlouváme se, že odpoví-
dáme až nyní. V redakci jsme o údajích, které jste nám
poskytla, diskutovali a dospěli jsme k závěru, že bychom
se s Vámi rádi sešli. Nejlépe osobně, zcela nezávazně,
aby bylo možné lépe posoudit nejen Váš příběh, ale
také způsob, jak dále naložit s informacemi týkajícími
se zmizení Vašeho manžela.

Těšíme se Vaši odpověď.

S pozdravem
Lennart Stridh
Reportéři SVT

Na konci stránky bylo několik telefonních čísel, pravděpodobně do redakce. Šibeka dopis opatrně položila zpátky na místo. Má o tom říct svým synům? Ne, nejspíš by neměla. Její vlastní naděje se může zažehnout a znovu zhasit. Za ty roky se to přihodilo tolikrát, že na to byla zvyklá. Ale své děti musí chránit. Už tak pro ně bylo dost bolestné vyrůstat bez otce. Jistá si však nebyla. Vážně to zvládne úplně sama? Znovu si přečetla dopis, jako by se chtěla přesvědčit, zda jí neposkytne nějaké další odpovědi, ale zůstaly jen tytéž otázky. Co znamená nezávazně? uvažovala. Jedná se pouze o způsob, jak se vyhnout zodpovědnosti? Jak chtějí její příběh posuzovat? Je pravdivý, ale bude jim to stačit? A může se odvážit setkat se s tím člověkem bez doprovodu? To by se jejím příbuzným a známým nezamlouvalo. A v podstatě oprávněně, jenže ona s sebou nikoho brát nechtěla. Protože by ji drželi zpátky. Mluvili by místo ní a přinutili by ji sedět tiše. Všechno by tím pádem bylo k ničemu, což nechtěla. Potřebovala, aby v této záležitosti zazněl její vlastní hlas. Chtěla být slyšet. Samozřejmě že přátelé o jejím boji vědí a jsou si vědomi i toho, že se nikdy nevzdala, ale pochopili by, že se nacházejí ve Švédsku?

A že se tady žena může setkat s mužem, aniž by se musela zahalit? To sotva.

Takže se to nikdo dozvědět nesmí, rozhodla se. Zamířila do předsíně a posadila se k černému bezdrátovému telefonu, který stál na stolku. Vzpomněla si, jak si ho s Hamidem nesli domů. Telefon. Koupili ho v tom velkém nákupním centru, které se teď jmenuje Bromma Blocks a kde nabízeli takové množství televizí, že tomu nejdřív vůbec nemohla uvěřit. Byla tam stěna plná pohyblivých obrázků. A také dlouhé řady všemožného zboží od sluchátek až po DVD přehrávače. Hojnost všeho. S Hamidem na sebe tehdy hleděli a jen se usmívali nad tím, že si připadají jako boháči, a přitom vlastně mají tak málo.

Pořídili si telefon a také tu nejlevnější možnou televizi. Domů je s věcmi odvezl Saíd. Vzpomněla si, jak cestou na zadním sedadle nedočkavě ohmatávala bílý karton, na kterém byl obrázek telefonu. Nemohla se dočkat, až ho bude moct otevřít a vzít do ruky.

Dlouhé večery pak trávili vysedáváním u přístroje ve snaze dovolat se příbuzným a známým v Kandaháru. Pokaždé to bylo složité. Jejich telefony většinou nefungovaly, a když už se člověku podařilo spojení navázat, hrozilo, že každou chvíli vypadne. I tak si ty okamžiky v paměti hýčkala.

Spojení s domovem.

Šťastné hlasy, které byly slyšet v pozadí.

Sedávali tam s Hamidem pospolu a cítili vzájemnou blízkost. Ona uvařila čaj, zatímco on vytáčel různá telefonní čísla a společně doufali. Většinou jim nikdo neodpověděl, ale když ano, vykřikli oba radostí a Šibeka se přitiskla k telefonu, aby slyšela slova přicházející z bývalého domova. Hamid jí to dovolil. Nechal ji, ať poslouchá. Usmíval se na ni. Hladil ji po ruce a ona jen mlčky seděla a naslouchala.

Hamid. Její manžel.

Teď Šibeka zvedla sluchátko a prohlédla si ho. Už telefon moc často nepoužívají. Když šlo o spojení se starou vlastí,

většinou přítom byla u přátel a tam musela zůstat s ostatními ženami v kuchyni a jen poslouchat, jak muži vedle hovoří. Nebylo to stejné. Ani zdaleka ne. Ale sama volat nemohla, protože v její vlasti chtěli mluvit s mužem. Ne s ní. Tak to prostě bylo.

Vytočila jedno z čísel uvedených v dopise. Číslo mobilního telefonu. Věděla, že Švédové většinou vezmou právě mobil, a proto ho zkusila jako první. Ozvala se dvě zazvonění, načež zazněl mužský hlas:

„Ano, tady Lennart.“

Nejdřív se Šibeka neodvažovala něco říct. Nejspíš doufala, že muž telefon nevezme a ona tím pádem bude mít možnost hovor dál promýšlet. Doufala, že nebude muset začít doopravdy mluvit. Jenže člověk na druhém konci linky chtěl odpovědět.

„Haló, tady Lennart.“

Připadalo jí, že musí promluvit, ale nenacházela v hlase žádnou sílu.

„Dobrý den. Tady Šibeka Chanová. Dostala jsem váš dopis.“

„Pardon, moc jsem vám nerozuměl.“

Šibeka sebrala odvalu a začala mluvit, aby muž o její vyprávění neztratil zájem.

„Dopis. Dostala jsem od vás dopis. Jmenuji se Šibeka Chanová.“

Vypadalo to, že se jí podařilo upoutat jeho pozornost.

„No ano, dobrý den. Jsem rád, že voláte,“ odvětil silnějším hlasem a s větším zájmem. „Jak jsem řekl, zmizení vašeho manžela nás vcelku zaujalo,“ pokračoval. „Nemohu vám nic slíbit, ale myslíme si, že ta záležitost stojí za prozkoumání.“

Muž drmolil, takže Šibeka nerozuměla úplně všemu, co řekl. Ale slovo „zaujalo“ poznala bezpečně. A tak se snažila působit dojmem, že pochopila všechno. Cítila, že je to důležité, protože jinak by ji mohl přestat brát vážně.

„Dobře.“

„Mohli bychom se sejít?“

„Teď hned?“

„Ne, ne hned. Ale...“ Zavládlo ticho a Šibece se zdálo, že slyší, jak muž listuje v kalendáři. „V pondělí v jedenáct. Šlo by to?“

Šlo, to znamená totéž co jít. Její synové i kolegové z práce říkají „jde to“. On se ptá, jestli se to hodí, pochopila. Ale vtom dostala strach.

„Já nevím.“

Muž na opačném konci linky se na okamžik odmlčel a pak pokračoval.

„Nevíte, nebo nemůžete?“

„Nevím. Tedy myslím, že nevím.“ Šibeka si nebyla jistá, jak se má vyjádřit. Chtěla se s tím člověkem sejít, ale nepřipadalo jí to správné. „Myslíte setkat se jenom my dva spolu?“

„Pokud tedy nechcete tlumočníka. Ale zdá se, že to není třeba. Mluvíte švédsky opravdu dobře.“

„Díky. Snažím se.“

Zaváhala. Ve světě Lennarta Stridha není nic divného na tom, že se žena bez doprovodu setká s mužem, kterého nezná, uvažovala. V této zemi to není zvláštní a ona tu teď žije. Šibeka sebrala odvalu a nadechla se.

„Kde?“

„U obchodního domu Åhléns na stanici T-Centralen je kavárna. Café Bolero.“

Kavárna. Samozřejmě. Švédové chodí na kávu. Šibeka si uvědomila, že si měla vzít papír a tužku a všechno zapsat. Ale Café a něco od B snad nezapomene.

„Jakže se to jmenuje?“

„Café Bolero. Vedle Åhléns City.“

„Díky.“

„V jedenáct?“

„V jedenáct, dobře.“ Šibeka si připadala hloupě, když jen zopakovala všechno, co muž řekl, ale zdálo se, že on si ničeho nevšiml.

„Tak se tam uvidíme,“ dodal a zavěsil.

Šibeka chvíli mlčky seděla a teprve potom zavěsila i ona. Dopadlo to lépe, než se kdy odvážíla doufat.

Byl to stále tentýž byt, a přesto už nebyl stejný. Všechny věci stály na obvyklém místě. Nábytek byl tam, kde vždycky. Když se šla nasnídat, dřevěná podlaha v kuchyni také vrzala stále stejně. Dokonce i květiny v oknech dál rostly, jako by se nic nestalo. Ale Ursula už si tam doma nepřipadala. Zdálo se jí, jako by se nacházela na neznámém místě, ačkoli jí byl povědomý každý kout a každičkový čtvereční centimetr. Možná jí chyběl ruch. Nebo to, že když dorazila domů, jeho oblek už neležel pohozený na hnědém křesle a kávovar nebyval zapnutý. Nevěděla. Vadilo jí, že si ve vlastním domě připadá jako cizinec, a její racionální osobnost se tomu snažila statečně vzdorovat a celou situaci zlehčit a pochopit.

Vždyť to zase až takový rozdíl není.

Namlouvala si, že většina zvuků z bytu stejně zmizela s Belliným odchodem do Uppsaly, a tehdy jí to přece nevadilo. Přesvědčovala samu sebe, že její vztah s Mikaelem se za poslední roky tak jako tak ocitl na suchu. Upřímně řečeno se vzájemně odcizili. Dvojice se přece pořád rozvádějí, rozcházejí a pořizují si nové partnery. To, k čemu došlo, je naprosto přirozené.

Ale veškerá logika světa ji nedokázala uchránit před bolestným poznáním, které ji pohltilo. Samota ji netrápila. S tou se dokázala vypořádat. Ursule vadil způsob, jak se to celé odehrálo. Trápilo ji, že on opustil ji. A s touto nemožnou variantou válčila. Měl o ni bojovat.

Neměl jen tak zmizet.

Ne Mikael.

Pokud měl někdo z nich s tím vším seknout, tak ona.

A přitom to udělal on. Ani se nesnažil. Provedl to bez zjevné lítosti. Způsobem, o kterém ani netušila, že je ho schopen. Rychle a rozhodně.

Oznámil jí, že svůj vztah s tou druhou ženou přerušil. Přerušil, ale neukončil. Pozastavil ho, aby měl možnost to s Ursulou vyřešit, než půjde dál. To však nebyla úplná pravda. Nic řešit nechtěl, chtěl jí to jen oznámit, možná to i částečně zdůvodnit a pak zmizet.

K té ženě.

K Amandě.

Choval se rozumně, mírně, a přesto rozhodně. Nedal Ursule šanci, aby si našla cestičku zpátky do jeho srdce. Tyto dveře se zavřely. Když jí začal vykládat to, čemu se nedalo vyhnout, chytil ji za ruku, aby ji utěšil. Cítila, že se vyhýbá podrobnostem, které by ji mohly zranit, ale zároveň se nebojí jít s pravdou ven.

V tu chvíli ho Ursula milovala.

Alespoň se tedy domnívala, že ano. Protože takový pocit do té doby nezažila. Bylo to silné a plné protikladů. Jako kdyby v abecedě přibýlo nové písmeno, o jehož existenci dosud neměla tušení.

Chtěla na něj začít křičet a házet věcmi. Líbat ho. Žadonit. Nic z toho se jí nepodařilo. Ta absurdní směs lásky, zlosti a úžasu ji naprosto ochromila. A tak tam jen seděla a přikyvovala. Pustila jeho ruku a prohlásila, že chápe, i když ve skutečnosti nechápala vůbec nic.

On ještě nějakou dobu bydlel doma, ale čím dál víc jeho věci mizely a i návštěvy byly stále kratší a kratší, až jednoho dne ustaly úplně. Odstěhoval se.

Opustil ji.

Zažili s Mikaelem za ta léta spoustu výzev. Těmi největšími překážkami, které museli překonat, byl jeho sklon k závislosti a její neschopnost prožívat intimitu. Dříve se jim to

pokaždé podařilo vyřešit. Vždy znovu našli ten okamžik vzájemné blízkosti, kdy se z jejich rozdílů staly kousky skládačky, které do sebe zapadají.

Tentokrát už ne.

Řekl jí, že se zamiloval.

Podruhé v životě. A tentokrát do někoho, kdo mu to stejnou měrou oplácí.

Ursula věděla, že s tím se nikdy nebude moct měřit.

A tak ho nechala jít.

Po rozhovoru s Mickem nevyšla Ursula několik dní z bytu. Neměla na to sílu. Po prvotním šoku nastoupily otázky a objevila se spousta věcí, které bylo nutno vyřešit. Nejvíce se děsila toho, jak to řeknou Belle, a hlavně, kdo z nich jí to poví. Čím víc nad tím uvažovala, tím víc cítila, že jí to musí sdělit ona. Jinak by mohla lehce přijít nejen o manžela, ale i o dceru. Bella vždycky byla tatínkova holčička. S Mickem byli jedno tělo a jedna duše. Ursula měla samozřejmě v dceřině životě také svou roli. Ale jen někdy. Stála tak trochu stranou.

Byla se svou dcerou pouze tehdy, když zrovna nepracovala.

A když s Bellou nebyly právě rozhádané, což se však nedělo často.

Pokud Ursula sama chtěla a vyvinula snahu. Jenom v tom případě.

Vždycky bylo po jejím.

Před tou poslední myšlenkou utíkala, jak to jen šlo, ale v tom prázdném a teď i cizím bytě jí ta úvaha dohonila. Ursula si najednou uvědomila, že si k Belle bude muset utvořit nový vztah. Vztah, který bude opravdovější. Ne takový, který žije v závěsu za Mickem. Její vlastní. Už se o něj nemůže dál opírat.

Je teď sama.

A být tou, která Belle poví pravdu, by mohl být dobrý začátek. Každopádně to Ursule tak připadalo. Zatelefonovala Mikaelovi a poprosila ho, zda by si s Bellou mohla promluvit

ona. Ihned to odsouhlasil, a dokonce to považoval za dobrý nápad.

A tak ve svých padesáti letech stála Ursula před úkolem, v jehož plnění nikdy nebyla moc dobrá.

Lidsky si promluvit s vlastní dcerou.

Jako matka.

Dopřavdy.

Uběhl téměř celý den, než se jí odvážila zavolat.

Sešly se v bistru nedaleko univerzity, aby se tam ze školy dalo dojit pěšky. Místo navrhla Bella. Jednalo se o moderní podnik amerického stříhu, kde servírovali obrovské pečivo a káva se podávala v papírových kelímcích. Ursula byla na místě brzy, objednala si latté, posadila se a zahleděla se z okna. Prohlížela si auta a lidi pospíchající kolem. Ještě nebyl čas oběda a kavárna byla poloprázdná. Ursula usrkávala kávu a snažila se dát myšlenkám, které se rozbíhaly do všech stran, jednotný směr. Ale když se jí to podařilo, všechny úvahy cílily na totéž. Přijde o Bellu? Je to její chyba? Proč jenom nedokáže být jako všechny ostatní matky? Proč nedokáže...

Najednou Bella stála za ní. Ursula ji ani neviděla vejít.

„Ahoj, mami.“

Ursula se pokusila o úsměv, ale zjevně se jí to nepodařilo. Bella okamžitě zvažněla a posadila se.

„Co se stalo? Jsi úplně bledá.“

Ursula se do toho dala. Snažila se mluvit vyváženě a nesvalovat vinu na Mikaela. Bylo to společné rozhodnutí, dodala. Rozhodnutí, k němuž jakožto dospělí lidé došli. Asi to neznělo úplně věrohodně, ale Ursula cítila, že je to správná cesta. Rovnováha je třeba. Nesmí Bellu tlačit k tomu, aby si musela vybrat, na kterou stranu se přidá. Protože věděla, koho by si její dcera v takovém případě zvolila.

Prošly se spolu k nádraží. Matka s dcerou. Ursula si nedokázala vzpomenout, kdy něco takového udělaly naposledy.

Její dcera už je velká. Je chytrá a dospělá. Její otevřenost Ursulu naprosto pohltila. Napětí, které pocítovala, zmizelo a teď si ten okamžik užívala. Připadalo jí, že jsou si blíž než kdy předtím.

Pocit blízkosti v ní přetrval i ve chvíli, kdy se zastavily na peronu, u vlaku, kterým měla Ursula vyrazit zpátky do Stockholmu. Když se blížily k nádraží, nadhodila Bella, zda se Ursula nechce zdržet přes noc. Mohla by spát na přistýlce u ní v pokoji. Ursula na okamžik uvažovala, zda Bellu nezkusit překvapit kladnou odpovědí. Ale nakonec si to rozmyslela. Situace se vyvinula nad očekávání dobře a Ursula nechtěla riskovat, že bude působit příliš dotěrně. Vymluvila se na práci, ale slíbila Belle, že ji přijede znovu navštívit. Brzy.

„Zvládneš to?“ zeptala se a potlačila touhu pohládit Bellu po tváři.

„Jasně.“

Bella se naklonila a objala ji. Ani tentokrát si Ursula nedokázala vybavit, kdy se něco takového stalo naposledy. Každopádně už je to dlouho, napadlo ji.

„Nejsem tak překvapená, jak sis možná myslela,“ podotkla Bella, když ji uvolnila z objetí.

Ursula ztuhla. V hlavě se jí rozezněl hlásek, který křičel, ať se jen usměje a nic neříká. Usmát se, nastoupit do vlaku a udržet si dobrý pocit.

Neposlouchala ho.

„Co tím myslíš, že tě to nepřekvapuje?“

„No... Přece jen si s tátou hodně povídáme a...“

Bella odvrátila pohled. Celá záležitost jí zjevně začala být nepříjemná. Ursula se snažila pochopit význam Belliných slov. Dospěla k jedinému.

„Tys věděla, že má jinou?“

„Ne, nevěděla. Vůbec ne.“

„Ale věděla jsi, že mě chce opustit?“

„Ne, ne, ani omylem. Přísahám, že jsem o tom neměla ani tušení.“

„Ale říkala jsi, že tě to nepřekvapuje, což znamená, že jsi to čekala.“

„Mami...“

„Říkáš, že chápeš, že mě opustil, protože... proč vlastně? Protože se se mnou nedá žít?“

„Mami, tohle je úplně špatně.“

Ursula viděla, jak Belle vyhrkly slzy. Dcera k ní natáhla ruku a Ursula ke svému úžasu sledovala samu sebe, jak o krok ustupuje, věnuje jí poslední pohled a kráčí k vlaku.

„Nejezdí,“ volala za ní Bella. „Jeď příštím vlakem, ať si o tom můžeme promluvit!“

Ale ona nezůstala. Nepočkala na další spoj. Netroufala si. Někde v hloubi duše jí totiž hlásek připomínal, že Bella má naprostou pravdu.

Ursula nadále chodila do práce jako obvykle, ale nikomu se o ničem nezmínila. Co by jim povídala? Že od ní odešel muž? Ani omylem. Nikdy nebyla ten typ, který rozebírá s druhými své starosti a myšlenky nad zákuskem a šálkem kávy. Z kolegů si byla nejbližší s Torkelem, svým nadřízeným a milencem, ale tomu nemohla říct nic. Špatně by si to vyložil a začal by doufat, že se z jejich občasného sexuálního poměru vyvine něco víc. Dokud byl v Ursulině životě Mikael, považoval Torkel dveře ke skutečnému vztahu s ní za zavřené. S Mikaelovým odchodem by se situace změnila. A tak Ursula mlčela. Předstírat, že je všechno jako obvykle, bylo jednodušší, než čekala.

Snažila se soustředit na práci. Což se ukázalo být složitější než jindy. Skupina právě prožívala období čekání na nový případ. Ona přesto chodila každé ráno brzy. Třídila věci na stole. Procházela vyšetřovací spisy a zakládala starší složky. To jí vystačilo na několik týdnů. Potom už ale neměla do čeho píchnout.

Věděla, že Vanja její rozčarování z tohoto stavu sdílí. Ani ona nebyla stvořena pro život v nečinnosti. Nedávno se ovšem přihlásila do tříletého výukového programu americké FBI

v profilování pachatele, takže teď veškerý volný čas věnovala přípravě na náročné přijímací zkoušky. Ursula ji přes den téměř neviděla, a když ano, tak Vanja seděla zahrabaná v knihách nebo byla přilepená u obrazovky počítače.

Billy se sice poté, co vypálil smrtící výstřely na Edwarda Hindeho, vrátil do služby, ale ani on se v kanceláři příliš neukazoval. Šly zvěsti o tom, že má novou přítelkyni.

Záchrana pro Ursulu přišla od Svena Dahléna, bývalého kolegy ze Státní kriminalistické laboratoře v Linköpingu. Ten získal na státní kriminálce místo v nedávno utvořené a veřejnosti sledované jednotce pro odložené případy. Podobná jednotka dříve sídlila ve Skåne. Šlo o velké regionální oddělení se šesti vyšetřovateli, mezi něž patřil i Sven, ale potom bylo rozhodnuto, že je třeba napodobit úspěch jednotky také v celonárodním měřítku, a Svenovi nabídli místo šéfa forenzního oddělení.

Případla mu kancelář o patro níž, než sídlilo oddělení vražd, a o laboratoř se dělili.

Ursula tam začala z pracovních důvodů docházet. Vždy se zastavila u Svena v kanceláři s otázkou, jestli nemá chuť na kávu.

Klábosili spolu.

Zajímala se o podrobnosti a radila mu.

Hlídala si, aby se tam objevovala s jistou pravidelností.

Brzy následovala první otázka.

Jednalo se o vraždu v Haninge spáchanou před osmi lety. Sven ji požádal, zda by mu nemohla pomoci.

Mohla.

Torkel věděl, o co se snaží. Ale nic neřekl. Zaměstnaná Ursula byla mnohem lepší než ta, která přechází sem a tam jako tygr v příliš těsné kleci, čekající, do čeho se zahryznout. Takže neřekl ani slovo, když Ursula začala pro Svena v podstatě pracovat, aniž by se ho zeptala.

Byly z toho dlouhé pracovní večery a časná rána. Byla tam neustále.

Sven ji nabádal, aby šla domů. Říkal, že se přece musí starat o rodinu. Ursula lhala a tvrdila, že s tím nejsou žádné potíže.

Žije sama s manželem a Micke to chápe.

Vždycky to tak bylo, dodala a usmála se.

A tak dál dřela a byla si vědoma toho, že práci používá jako štít, za nímž schovává všechno ostatní.

Alexander Söderling vstal z drahého, luxusního kancelářského křesla a přešel k oknu. Po třídě Drottninggatan se navzdory pozdní hodině tu a tam někdo potuloval. Podíval se na hodiny. Děti spí a Helena také. Dnes ani jednoho z nich vzhůru nezastihne.

Celý den měl jedno jednání za druhým. Už nějakou dobu šlo všechno dobře. Firma se rozrůstala a s ní rostlo i pracovní zatížení. Zpátky do kanceláře se dostal v šest hodin a uvažoval nad tím, že všeho nechá a pojedje domů. Pro jednu odveze Selmu do jízdárny. Zůstane tam a podívá se na její lekci. Pak stráví pár hodin s Helenou, než bude čas jít spát. Lákalo ho to, a přesto zvolil kompromis. Nebude se sice zaobírat tou horou dokumentů, které mu na stole nechala jeho asistentka, když odcházela, ale projde elektronickou poštu. Zabere to něco přes půl hodinky. Nejspíš přijdu o jezdeckou výuku, ale užiju si čas se ženou, říkal si.

Pětačtyřicet minut poté měl hotovo. Byl spokojený sám se sebou a rozhodl se, že než vyrazí domů, ještě se rychle podívá na nejnovější zprávy.

Stálo to nahoře na první stránce.

„MASOVÝ HROB V HORÁCH.“

O moc víc v článku nepsali. Nějací výletníci narazili na hrob. Leželo v něm několik osob, zjevně delší dobu. Alexander

začal procházet další zpravodajské stránky. Příspěvky byly psány různým stylem, ale údaje se shodovaly. Víc podrobností nikde neuváděli. Ani nic o totožnosti, počtu osob, době, po kterou tam těla ležela. Alexander se zaklonil. Povolil ramena, která předtím bezděčně přitáhl až k uším. Vydechl, snažil se uvolnit a jasně uvažovat.

Tak je našli.

Nebo ne?

Ale ano, musejí to být oni. Kolik může být v Jämtlandu masových hrobů?

Došel si pro šálek kávy. Bylo mu jasné, že teď domů jet nemůže. Kávu vypil vestoje u okna, s pohledem na Drottninggatan. Potom usedl zpět k počítači. Strávil na internetu několik dalších hodin a čekal, zda články budou aktualizovány nebo se objeví další informace, ale nestalo se nic. Řekl si, že další podrobnosti vyjdou zítra. Otázka zněla, co teď? Má jim zavolat a říct jim to? Nejspíš už se to stejně dozvěděli. Ale když se neozve, mohlo by to působit dojmem, že ho to nezajímá. Bude vypadat jako lajdák. Rozhodl se, že ozvat se jim je možná špatný nápad, ale horší by bylo to neudělat.

A tak vstal z křesla a přešel zpátky k oknu. Začalo pršet. Těch několik lidí, kteří se venku pohybovali, se ve větru nahrabilo a zrychlilo krok. Alexander sáhl po mobilním telefonu a vytočil číslo. Odpověď se ozvala po třetím zazvonění. V pozadí zněla hudba.

„Ano?“

Nic dalšího od ženy na opačném konci linky nezaznělo. Hudbu Alexander poznával. Píseň „Possibility“ od Lykke Li. V kanceláři hrála Lykke Li často.

„Tady Alexander,“ představil se, „Söderling,“ dodal pro jistotu. Už je to dávno, co spolu mluvili naposledy.

„Ano, já vím.“

Být to jakýkoli jiný telefonát, pokračoval by Alexander zdvořilou otázkou, zda je všechno v pořádku a jak se vůbec má.

Ale dosavadní úsečné odpovědi mu napověděly, že nyní by se to nesetkalo s příznivou odezvou. Šel tedy přímo k věci.

„Četla jsi noviny?“

„A co bych v nich měla číst?“

„V jätlandských horách objevili masový hrob.“

„O tom nevím.“

„Je to na internetu.“

„Aha.“

Alexander mlčky stál a sledoval, jak kapky deště stékají ve stružkách po okenní tabulce a vytvářejí na ní obraz podobný cévnímu řečišti. Čekal, že bude následovat nějaký dotaz, například jak se má on, ale žádný nepřišel.

„Nejspíš můžeme předpokládat, že se jedná o ně,“ vysvětloval Alexander, pravděpodobně naprosto zbytečně. Vážně, kolik asi může být v jätlandských horách masových hrobů? pomyslel si znovu.

„Aha.“

Ani teď nic víc nedodala. Bylo zjevné, že žena na opačném konci linky nehodlá rozhovor nikam směřovat. Dokonce se ani nezdálo, že by ji to obzvlášť zajímalo. Působila téměř duchem nepřítomně. Alexander začal mít pocit, že ten telefonát byla přece jen chyba.

„Pokusím se zjistit, jestli policie zná jejich totožnost,“ pokračoval, aby dal najevo, že má situaci ve svých rukou.

„A pokud ji znají?“

„Neřekl bych, že nám něco hrozí. Všechno proběhlo velice... profesionálně.“

„Tak co budeme dělat?“ Žena na opačném konci linky se na okamžik odmlčela a pak dodala: „Lépe řečeno, co budeš dělat ty?“

„V tuto chvíli nic.“

„Nic?“

„To bude asi nejlepší.“

„Tak proč teda voláš?“

„Jenom jsem chtěla... Myslel jsem si, že bys chtěla vědět, že ten hrob našli.“

„Já chci vědět jen to, jestli máme potíže. Máme?“

„Ne,“ odvětil Alexander.

„V tom případě mě to nezajímá.“

Znovu zavládlo ticho. Naprosté ticho. Dokonce i Lykke Li se odmlčela. Rozhovor byl u konce. Alexander odložil telefon. Stál a s prázdným pohledem hleděl na ulici pod sebou.

Mají potíže?

Ne, zatím ne. Ale Alexander si byl vcelku jistý, že problémy ještě přijdou.

Telefon zazvonil v pondělí chvíli po půl osmé ráno. Torkel si zrovna přinesl první dnešní šálek kávy. Pohnul myší, aby probudil počítač ze spánkového režimu, polkl doušek teplého nápoje a přijal hovor.

„Torkel Höglund.“

Žena na druhém konci telefonní linky se představila jako krajská policejní náčelnice Hedvig Hedmanová. Torkel si ji okamžitě zařadil do Jämtlandu. Ne že by měl v hlavě jména všech krajských policejních náčelníků, ale na Hedvig Hedmanovou nedávno podali stížnost k ombudsmanovi za to, jak se vyjádřila o jednom ze svých podřízených. Nebylo pravděpodobné, že by ombudsman tu záležitost chtěl řešit, ale Torkel měl její jméno v živé paměti.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se, znovu si lokl kávy a usadil se na kancelářskou židli.

O pár minut později telefon odložil.

Našlo se šest těl.

Nahoře v horách.

A nejspíš už tam nějakou dobu leží.

Hedvig Hedmanová zahájila rozhovor slovy, že odkryli masový hrob. Torkel uvažoval, zda je šestice osob dostatečný počet na to, aby byl hrob označen jako masový, ale všechny čtyři velké deníky tento výraz použily, tak si řekl, že to tak asi bude.

Na tom koneckonců nezáleželo.

Rozhodně jich bylo dost na to, aby skupina vyrazila do hor.

Vstal a odešel z kanceláře. Jeho asistentka Christel ještě nedorazila, tak jí na stole nechal papírek se vzkazem, ať co nejdříve vyhledá lety do Östersundu a dá mu hned vědět.

Pak se vrátil do kanceláře, znovu se posadil na židli a pohroužený v myšlenkách dopil kávu.

Musí svolat tým.

Ale jsou tu dvě věci k zamyšlení.

První souvisela s tím, že se Vanja přihlásila do nástavbového výukového programu FBI v Americe. Prošla prvním kolem výběrového řízení a byla teď jednou z osmi vybraných uchazečů. Místa byla tři. Torkel byl stoprocentně přesvědčen, že Vanja jedno z nich získá. On sám jí napsal to nejlepší možné doporučení, i když si musel přiznat, že to dělá se smíšenými pocity. Měl Vanju v oblibě, byla to úžasná policistka, důležitá členka týmu. Možnost rozvíjet se a někam se posunout si opravdu zasloužila. Jenže to znamenalo, že o ni přijde. Bude pryč tři roky.

Tři roky bez nejlepší z jeho vyšetřovatelů.

Torkel už za ni začal hledat náhradu. Možná jen dočasnou, podle toho, zda se k nim Vanja bude po studiu v USA chtít vrátit, nebo se rozhodne jít jinou cestou. Torkel volné místo neinzeroval ani nikomu neřekl, že hledá někoho nového. Částečně protože stále existovala titěrná možnost, že Vanja mezi třemi úspěšnými uchazeči nebude, a částečně kvůli tomu, že se chtěl vyhnout zdlouhavému přijímacímu řízení, které by v nejhroším případě znamenalo probrat se několika stovkami žádostí. Torkel si řekl, že se může zvysoka vykašlat na